

pct. af gennemsnittet. De 3,3 pct. svarer til 39.000 børn, og det er en betydelig mindre del end i næsten alle andre OECD-lande.

Årsagen hertil skal bl.a. findes i, at vi Danmark har en række generelle ydelser til børn, både ydelser, der går til alle børnefamilier, og ydelser, der gives specielt til børn i udsatte familier, f.eks. til børn med enlige forsørgere, forældrelose børn og børn af pensionister og uddannelsessøgende.

Alle børnefamilier får børnefamilieydelsen. Enlige forsørgere, der er en gruppe med stor risiko for at havne i lavindkomstgruppen, får herudover ordinært og ekstra børnetilskud og forskudsvis udlagt børnebidrag. Det betyder, at en enlig forsørger til det første barn er sikret minimum ca. 30.000 kr. skattefrit om året og til de følgende børn ca. 25.000 kr. skattefrit om året.

De indkomstuafhængige ydelser suppleres med, at der i en række sammenhænge tages særlige hensyn til børnefamilier med lave indkomster.

Fra mit eget område vil jeg nævne fripladsordningen i forbindelse med betaling for dagpasning. Hertil kommer ordninger på andre ministeriers områder. Kontanthjælpen beregnes jo med en højere sats, når man er forsørger, og ved beregning af boligsikring tages særlige hensyn til børnefamilier.

Generelt synes jeg, at vi i Danmark har et system, der er godt funderet til at modvirke, at børnefamilier ender i den yderste fattigdom, når indkomsterne svigter.

Af rapportens resultater har jeg også hæftet mig ved, at der fra år til år heldigvis er stor udskiftning blandt de børn, der er i lavindkomstgruppen: Det er ikke de samme børn fra år til år. Det er jo af væsentlig betydning, når man skal vurdere problemets omfang.

Det er også en grund til, at den rigtige måde at angribe problemet på efter vores opfattelse ikke er at fastsætte en minimumslevestandard. Det er ikke nødvendigvis et problem, at en familie har en lav indkomst i et eller flere år, for mange gange er det jo udtryk for en langsigtet prioritering fra familiens side. Det kan være, at forældrene er ved at tage en uddannelse, eller at de er ved at opbygge en selvstændig virksomhed. Måske har de valgt at tage orlov og trappe arbejdet ned i en periode for at have mere tid sammen med børnene.

Det sker også, at en familie befinder sig i en lavindkomstsituation uden selv at have valgt det. Det er en del af regeringens politik at hin-

dre, at familier låses fast i passivitet og fattigdom. Derfor mener vi ikke, at lavindkomstproblemer skal løses ved at forhøje de passive kortsigtede forsørgerydelser.

Kl. 14.20

Det her handler jo om mere end økonomi; det handler også om kompetencer og netværk, og det er dér, jeg mener man må prøve at tage fat. Familierådslagning mener jeg f.eks. godt man kan udbrede. Det er et godt redskab, hvis man i kommunerne har team, der kan sætte sig ned med en familie, der har svært ved at få tingene til at hænge sammen, og bl.a. med inddragelse af familiens nære netværk få talt igennem, hvilke muligheder forældrene har for at klare deres forsørgelsesmæssige situation på længere sigt, og hvad de skal være opmærksomme på, for at de kan sikre deres børn de bedst mulige opvækstvilkår.

Når vi taler om sociale kompetencer, vil jeg også nævne læreplanerne i dagpasningstilbud. Det kan selvfølgelig lyde lidt abstrakt, at læreplaner skal bidrage til at bringe børn ud af fattigdom, men på lang sigt er jeg sikker på, at når vi sætter fokus på børns erhvervelse af sociale kompetencer og kompetencer i det hele taget allerede fra de første år, hvor de befinder sig uden for hjemmet, vil det have stor betydning for de muligheder, som børn fra ressourcetsvage familier vil have for at bryde med de negative sider af den sociale arv.

Jeg vil slutte med at sige, at selv om vi ikke kan finde belæg for den generelle påstand om øget fattigdom blandt børnefamilier, som er indbygget i forespørgslen, så er vi selvfølgelig indstillet på løbende at justere systemet, når der er behov for det.

I år har vi således fået gennemført en væsentlig forbedring for en af de grupper, som formentlig ofte vil befinde sig i lavindkomstgruppen, nemlig enlige forsørgere under uddannelse. Fra den 1. januar 2005 er den månedlige SU til enlige forsørgere fordoblet i forhold til for et år siden. Det har allerede ført til, at flere enlige forsørgere tager en uddannelse.

Det paradoksale ved den slags fattigdomsmål, som vi har med at gøre, er, at den succes kan føre til, at flere børn bliver registreret i lavindkomstgruppen, fordi deres mødre nu vælger at gå ned i indtægt for at tage sig en uddannelse – men det er jo dybest set positivt.

Også forslaget til finanslov for næste år, som vi er ved at lægge sidste hånd på nu, indeholder forbedringer for børnefamilierne med lave ind-